

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Q. 3. An, & qualis Vicarius Generalis exequi possit commissionem, quæ
per errorem sit Officiali, seu Vicario Gener, Diœcesis A. loco Diœcesis B.?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

telligi juxta verba in supplicatione posita; nam id verum est de substantialibus contentis in supplicatione, & quando aliunde non constat de mente concedentis, & persona, cui fuit verè intentio impetrandæ gratiæ, ut cum aliis citt. docet Host. l. c. Dixi spectato jure communi; nam juxta Stylum Curie Romanæ exprimi debent propria Oratorum nomina, secus vitiatur Rescriptum, teste Corrad. *Prax Dispens. Apost. l. 7. c. 5. n. 4. & seqq.* qui fuit Officialis Dispensationum Apostolicarum in Cancellaria Romana, ut scilicet evitentur multæ fraudes, quæ ob mutationem nominis sub colore erroris intervenire possent; excipit tamen idem Corrad. nisi error esset minoris considerationis consistens præcisè in mutatione alicujus litteræ, vel Syllabæ, ut si poneretur *Antonius* pro *Antonino*, vel *Bernardus*, pro *Bernardino*. Porrò etsi Stylus Curie ita habeat, error tamen nominis in Rescripto Caji commissus illud non vitiavit, quia non fuit commissus ab Oratore Cajo, nec positus in ejus supplicatione, sed à rescribente, seu Rescriptum expediente: ubi non pugnat ratio à Corrado adducta.

467 Ad 3. Q. Quando scilicet petens dispensationem in supplicatione expressit se esse Diocesis v. g. Constantiensis, uti revera esse ponitur, & in Rescripto per erro-

rem committitur dispensatio Officiali Eystettensi, cum deberet committi Constantiensi, an & qualis tunc dispensare, seu commissionem exequi possit?

R. Non posse Eystettensem; posse autem Constantiensem. Ratio prioris partis satis liquet; quia cum id per errorem acciderit, deficit intentio Pontificis committentis, cujus mens, & voluntas fuit dispensationis executionem committere legitimo superiori, sive Ordinario ipsius petentis seu impetrantis dispensationem, prout præscribitur à Trident. *Sess. 22. c. 5. de Ref.* legitimus autem Ordinarius impetrantis non est Eystettensis: sed Constantiensis, uti ponitur; ergo huic, & non illi committere voluit executionem.

Quod autem Constantiensis, qui est legitimus Ordinarius, non obstante eo errore, qui irrepsit, possit dispensationem executioni mandare, colligi potest ex suprâ dictis; quia mens Pontificis fuit id committere vero, & legitimo Ordinario impetrantis, qui est Constantiensis, estque per accidens, & quasi materialiter se habet, quòd hic fuerit per errorem appellatus Eystettensis: atqui quando de corpore constat & mente concedentis, non obest error nominis, ut dictum est suprâ. Quod

Conf.

Conf. Quia non minus est de gratia substantia ipsa persona, cui gratia conceditur, quam ejus gratia executor: si ergo error in persona non vitiat, ubi constat de corpore & mente concedentis, nec vitabit error in executeore, ubi pariter de corpore constat, & mente dispensantis.

Dixi supra si petens in supplicatione expressit se esse Diocesis Constantiensis, uti revera esse ponitur; nam si ipse in supplicatione errasset, ponendo nomen Diocesis Eystettensis loco Constantiensis, contrarium tanquam verius asseritur à Sanch. citt. cum aliis à se citt. Rationem dat, quia in eo eventu non tantum erratum est in nomine, sed erratum est, asserendo, petentem esse Diocesis Eystettensis, & virtualiter petita est commissio Officiali Eystettensi, atque illi noluit Pontifex committere, cum commissio fuerit involuntaria, utpote orta ex errore; & quamvis si petita esset vero Ordinario Constantiensi, illi committeretur, at

illi nec petita est, nec commissio. Id, quod ipse ex Abb. & Baldo exemplis confirmat. Conf. 2. ex Stylo Curiae, juxta quem si error contigerit in nomine Diocesis, positus à supplicante Oratore, invalidam reddit Dispensationem, ut testatur Corrad. l. c. n. 28. & alii. Quia eo casu nullus Ordinarius exequi posset litteras; non proprius Oratorum, quia eidem, ut supponitur, non fuit data commissio: nec etiam ille, cui per errorem data est; quia est contra intentionem dantis, qui non nisi Ordinario impetrantium delegare intendit, prout praescribit Trident. Sess. 22. c. 5. de Ref. Ut ergo dispensatio sit legitima, & valida, debet in supplicatione exprimi Diocesis utriusque, tam Oratoris, quam oratricis, ut notat citt. Corrad. n. 25. 26. si sit diversa, ita ut ad Ordinarium Oratricis mittatur Rescriptum, eique committatur executio, prout huic committi aliàs solent Dispensationes matrimoniales.

